

Nagy-Kőrös, febr. 5. 1853.

Hagyjunk, édes barátom! a lapidaris betűket és beszédet; szöjünk egymással úgy, a mint szoktunk. Ezen azon gondolkozám a napokban, hol is praktikottuk felbe a correspondenciát, hogy felvegyem az elbocsátott szót. Most emlékszem már. Utolsó levelemben, még Szalontáról, egy kérdést intéstem vala hozzád, te válaszoltál leveleure, de a kérdésre nem, ígérvén hogy nem sokára fogsz. Én vártam, vár, kam, a válasz elmaradt. Te megfordultál Szalontán, én csak utólag tudtam meg: artán „elradultam, elültöttem Szalontáról, mint a melly kiveret kan elültetik a nyájköl”, más emberek, más tárgyak, más gondok stb. ez az egész. De a más gondok emberek sem feledtek el velem egykori jó barátomat, de gyakran vissza-sokajték ama boldogabb napokra; vissza bizony! Itt sem elég ebből ennyi.

Itt vagyok tehát az alföld egyik kőmájában, hol az ember hatóval pár forint fixetés mellett, megkaphat éhen, oly nagy a drágaság a fűtési közelléte miatt. Tavaly mintegy 500 pengőm került, fixetésem kívül, mégis elment utolsó fillérig; bár korábban élünk egy, mint quondam Szalontán, mikor együtt voltunk. Hozzá még nére az egész kelen az bejegeskedés, most sincsen jól. A gyermekek nőnek, s egészségesek. Ez állapotom anyagilag. — Mi a szellemi oldalt illeti, az sem sokkal öröme, deesebb, nekiszálnak bennünket különféle dolgokkal onnan felül, a nélkül hogy a régen megígért nyilvánosság megadná. Megbenevolizálnak, megboratválnak, megesketrnek, artán, gon, dolon, elisapnak; mintán azt fogják kívánni, hogy egyete, mi bizonyítványt mutatunk elő, az mit nem minden tegény jóg megtehetni. A kezkemetieknek még rosszabbul van nya, kukkbeli, mert ott ^{penz} alap sincs a gymnasiumra, alig fizet, helik a tanárokat. Itt e részben nincs hiány. Beatus ille qui procul negotiis!...

Mind ezen dolgok, bizony csüggesztően hatnak kedé, lyemre. Magam feje után nem is hagyttam volna én oda csendes Camerovilleket, de a tanársadók! azok a tanársadók! féltem hogy boldogok kiáltnak ki, nejlönek. Egy julottam ide, honnan, *revarare gratum, hoc opus, hic labor est*. — Repülhetnél csak mint a fecske! De bagársia's fetelek, furax, pénz kell.

Ugy körülányolást kört, korra tudva meg a követség bajt, nem
csoda, ha a miénk elvefűti minden elevenséget, vidérségát.
Hogy frakciót is a világra s emberiségre, mert a Driganyot
sem mi egyéb, mint a pessimismus nyelvöltözése. E szempontból
lehetett volna art. méltányolni, ha ugyan magát e szempontból
méltányolni lehet. De nem lehetett mindegy: okátalán volt.
(Megbocsásni e próert, ki okartam magamat fejéni). Itt üres, ha
társalmatlan, az nem annyira én hibám, mint az állapot,
melly az ostromról nevezeték.

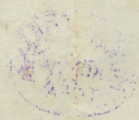
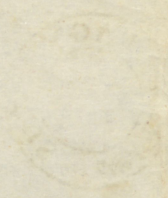
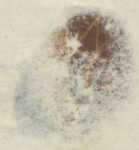
Mde igaz-e hogy meghárasodtal? Jeletem neherrel,
hogy meg sem hiótad a lakodalomba. Er' aprés. Válaszolg
mivelőbb, részletesen, körülményesen, ne hidd hogy tordsod
benniüket nem érdekel. Szeretném ha közelebb volnál, de
akár kétszemétre (gymnasiunba t. i. mert a theologia jól írta
magát) ne vágyj, míg szigetesen elhott. Nyomorúság az e,
gész dológ. 5-600 forintot adnak legfelebb, ebből, ha családod
ember vagy 200-at fára és fállatra fizetik: a többi hátra
és küldözgre is feluegy. Akkár meg a bizonytalanság.
Tegadd baráti fives ölelésemet!

igaz barátod
Aranyfáros.

fol
bol
la
ti
en
bol
ra

12.

T. ca. Szilágyi István tanár urnak.

h
Szigethen
(Máramarosban)

1

2.